

დანიელის წიგნი — ნომერი ორმოცდაშვიდი

გამოცხადების წინასწარმეტყველური საიდუმლოებების გახსნა:
მოგზაურობა დასასრულის ჟამის წინასწარმეტყველებებში

Jeff Pippenger

2024-01-21

ყველა წინასწარმეტყველი საუბრობს სამყაროს დასასრულზე, და ყველა წინასწარმეტყველება ერთიანდება და სრულდება გამოცხადების წიგნში. გამოცხადების წიგნში გაგრძელებულია იგივე ხაზი, რაც დანიელის წიგნში, რადგან ისინი ერთი და იგივე წიგნია. ყველა ეს წინასწარმეტყველური პრინციპი მტკიცედ არის დაფიქსირებული წინა სტატიებში. გამოცხადების წიგნში ჩვენ გვეუწყება, რომ მაღლის დროის დახურვამდე სწორედ წინ არის წინასწარმეტყველება, რომელიც დაბეჭდილი იყო და იხსნება. ეს სტატიები წარმოადგენდა იმ წინასწარმეტყველურ ელემენტებს, რომლებიც დაკავშირებულია გამოცხადების წიგნში არსებულ უწყებასთან, რომელიც ახლა იხსნება. ეს უწყება არ არის ერთეული წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება, და უწყების ყოველი ელემენტი, რომელიც იხსნება, მიეკუთვნება იესო ქრისტეს გამოცხადების კატეგორიას.

უწყება იხსნება საგამოცდო დროის დახურვის წინ, როცა „დრო ახლოს არის“. დანიელისა და გამოცხადების წიგნები, წინასწარმეტყველების სულის წერილობებიდან მოცემულ განმარტებებთან ერთად, მეტად ზუსტად აღწერს იმ პროცესს, რომელიც წინასწარმეტყველური უწყების გახსნას უკავშირდება. გახსნას ახორციელებს იუდას ტომის ლომი, და როცა ამას აკეთებს, იგი უწყების წარმოსადგენად მოწყობილ მეთოდს იყენებს. იგი უწყებას იღებს მამისაგან, რომელიც წარმოდგენილია, როგორც შვიდი ბეჭდით დაბეჭდილ ბიბლიას მპყრობელი. იუდას ტომის ლომი, რომელიც ამავე დროს არის დავითის ფესვი და დაკლული კრავი, მამისაგან იღებს წიგნს და ხსნის ბეჭდებს.

შემდეგ იესო ამ ცნობას გაბრიელს აძლევს, რომელიც, სხვა ანგელოზებთან ერთად, ამ ცნობას წინასწარმეტყველს გადასცემს; იგი წერს ამ ცნობას და გზავნის ეკლესიებს. როდესაც წინასწარმეტყველური ცნობის ახდის ჟამი ახლოვდება, ამ წინასწარმეტყველური ცნობის გახსნა წარმოშობს გამოცდის სამსაფეხურიან პროცესს, რომელიც გამოსცდის ეკლესიების შიგნით მყოფთ, რომლებიც წინასწარმეტყველის წერილის სამიზნე აუდიტორიას წარმოადგენენ; და ამ ეკლესიის წევრთა პირადი პასუხის საფუძველზე განისაზღვრება, ეკუთვნია თუ არა ისინი ორიდან ერთ-ერთ კლასს. ისინი, ვინც იღებენ ცოდნის მატებას, რომელიც ახდელი ცნობის მიერ იზადება, იდენტიფიცირებულნი არიან როგორც „გონიერნი“, ხოლო ისინი, ვინც ამას არ იღებენ, დანიელის მიერ იდენტიფიცირებულნი არიან როგორც „უკეთურნი“, ხოლო მათეს მიერ — როგორც „უგუნურნი“.

საბოლოო წინასწარმეტყველური საიდუმლოს გახსნასთან დაკავშირებული ყველა ეს ფაქტორი განხილულია და ხაზგასმულია გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მეცხრე მუხლში, რადგან იგი მიუთითებს იესო ქრისტეს გამოცხადების ერთ ელემენტზე,

რომელიც თავყვანისმცემელთა ორ კლასს გამოსცდის. ამას იგი აკეთებს იმით, რომ ადგენს: მუხლის გამაფრთხილებელი ნიშნის შემდეგ მომდევნო უწყებას სწორედ „ბრძენნი“ გაიგებენ.

და აქ არის გონება, რომელსაც სიბრძნე აქვს. შვიდი თავი შვიდი მთაა, რომელთა ზედაც ზის დედაკაცი. და არიან შვიდი მეფენი: ხუთი დაეცა, ერთი არის, ხოლო მეორე ჯერ არ მოსულა; და როცა მოვა, მცირე ხანს უნდა დარჩეს. და მხეცი, რომელიც იყო და აღარ არის, თვითონვე მერვეა, და შვიდთაგანია, და მიდის წარწყმედაში. გამოცხადება 17:9–11.

„სიბრძნიანი გონება“ არის „ბრძენთა“ გონება. „ბრძენნი“ იგებენ ცოდნის გამრავლებას, და ცოდნის იმ გამრავლებას, რომელიც წარმოდგენილია წინასწარმეტყველური ნიშნულის უშუალოდ შემდეგ და რომელიც მიუთითებს ჭეშმარიტებაზე, რომელსაც ბრძენნი გაიგებენ, ხოლო ბოროტნი უარყოფენ, წარმოადგენს ჭეშმარიტებას, რომელიც დაკავშირებულია ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოებთან და რომელიც გადმოცემულია შემდეგ მუხლებში. ეს მუხლები წარმოადგენს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა უკანასკნელ ილუსტრაციას, და ის, რაც უკანასკნელ დღეებში იხსნება, არის ის, რომ ეს რვა სამეფო აგრეთვე წარმოდგენილი იყო ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა პირველ ილუსტრაციაში, დანიელის წიგნის მეორე თავში.

ჭეშმარიტების გამოცხადება ამყარებს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა შეზღუდულ ხედვას, რომელიც მიღწევის ერთ-ერთ ძვირფას სამკაულს შეადგენდა, მაგრამ იგი ათეზის უფრო მკაფიოდ ბრწყინავდა, რადგან მასში გაცილებით მეტი ჭეშმარიტებაა, ვიდრე მიღწეობებს ესმოდათ თავიანთი ისტორიული პერიოდის შეზღუდული თვალსაწიერიდან, და იგი წარმოადგენს გამოცდას, როგორც ეს წარმოდგენილია რიცხვით „ათი“, ასევე შესავლური გაფრთხილების მაუწყებელი ნიშნით — „აქ არის სიბრძნიანი გონება“ — რაც წინასწარმეტყველურად ისე განიმარტება, რომ შემდეგი ჭეშმარიტება გამოსცდის იმ ეკლესიებს, რომელთაც ეგზავნებათ გზავნილი, რომელიც მადლის დროის დახურვის წინ უშუალოდ იხსნება.

გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში იოანე წაღებულ იქნა პაპისეული სიბნელის ათას ორას სამოცწლიან უდაბნოში. იგი დაყენებულ იქნა სწორედ იმ პერიოდის დასასრულს, 1798 წელს, რაც ზუსტად იმავე ისტორიულ მომენტს შეესაბამება, სადაც იგი გამოცხადების მეცამეტე თავშიც იყო დაყენებული.

და მე დავდექი ზღვის ქვიშაზე და ვიხილე, რომ ზღვიდან ამოდიოდა მხეცი, რომელსაც ჰქონდა შვიდი თავი და ათი რქა, და მის რქებზე — ათი გვირგვინი, ხოლო მის თავებზე — გლობის სახელი. გამოცხადება 13:1.

„ზღვის ქვიშა“ აღნიშნავს 1798 წელს, რადგან იგი წარმოადგენს იმ ისტორიულ თვალსაზრისს, საიდანაც იოანეს ეჩვენა პაპობა (ზღვის მხეცი) წარსულ დროში, ხოლო შეერთებული შტატები (მიწის მხეცი) — აღმოცენებად, და საბოლოოდ, როგორც დრაკონი, მოლაპარაკედ ახლო მომავალში მოსალოდნელი კვირა დღის კანონის დროს. შემდეგ მიწის მხეცი აიძულებს მსოფლიოს, მიიღოს „მხეცის ხატი“, რომელიც

ალაპარაკდება და მთელი მსოფლიოს მასშტაბით აღასრულებს კვირა დღის კანონმდებლობას.

„იმ დროს, როცა პაპობას, ძალააღკვეთილს, იძულებით უნდა შეეწყვიტა დევნა, იოანემ იხილა ახალი ძალა, აღმოცენებული იმისათვის, რომ გაემეორებინა გველეშაპის ხმა და განეგრძო იგივე სასტიკი და ღვთისმგმობელი საქმე. ეს ძალა, უკანასკნელი მათ შორის, რომელსაც ეკლესიისა და ღვთის რჯულის წინააღმდეგ ომი უნდა ეწარმოებინა, წარმოდგენილია კრავითმსგავსი რქების მქონე მხეცით. მის წინამორბედ მხეცთა აღმოცენება ზღვიდან იყო; ხოლო ეს მიწიდან ამოვიდა, რაც იმ ერის მშვიდობიან აღზევებას გამოხატავს, რომელსაც იგი სიმბოლურად აღნიშნავდა — შეერთებულ შტატებს“. Signs of the Times, February 8, 1910.

იოანე გადაყვანილია ისტორიის იმავე სასედიადგილზე, რათა მეჩვიდმეტე თავში მიიღოს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა საბოლოო წარდგინება. ამ სასედიადგილზე მდგომარეს წარედგინება სამეფოები. პირველად ეუწყება, რომ მხეცი აკონტროლებს როგორც ეკლესიას, ისე სახელმწიფოს, რადგან იგი დამჯდარია არა მხოლოდ შვიდ თავზე, არამედ შვიდ მთაზეც. დიდი მეძავის დამჯდარობა მიუთითებს, რომ სწორედ იგი ზის მხეცზე, ხოლო ის, ვინც მხეცზე ზის, არის ის, ვინც მხეცს აკონტროლებს.

და ქალი, რომელიც იხილე, არის ის დიდი ქალაქი, რომელიც მეფობს დედამიწის მეფეებზე. გამოცხადება 17:18.

სიტყვა „მეფობს“ ნიშნავს ფლობასაც და ბატონობასაც. მხედარი პირუტყვზე ბატონობს სადავის დაჭერით. პაპობა ბატონობს შვიდ თავსზეც და ასევე შვიდ მთაზეც. დანიელის წიგნის მეორე თავში დანიელი ნაბუქოდონოსორს აუწყებს, რომ ის არის ოქროს „თავი“. ესაიას წიგნის მეშვიდე თავში „თავი“ ასევე არის მეფე, დედაქალაქი ან სამეფო.

რადგან სირიის თავი არის დამასკო, და დამასკოს თავი — რეცინი; და სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ეფრემი შეიმუხრება ისე, რომ ხალხი აღარ იქნება. და ეფრემის თავი არის სამარია, და სამარიის თავი — რემალიას ძე. თუ არ ირწმუნებთ, ნამდვილად ვერ განმტკიცდებით. ესაია 7:7, 8.

პაპობა, რომელიც მხეცზე მჯდომარე ქალია, მეფობს დედამიწის ყველა მეფეზე. ეს მეფეები წარმოდგენილნი არიან როგორც „ათი მეფე“, რომლებიც უკანასკნელი დღეების გველეშაპის ძალაუფლებას წარმოადგენენ. ისინი არიან ის მეფეები, რომლებთანაც ტვიროსის მეძავი სიძვას სჩადის. ის „ათი მეფე“ იძულებულნი გახდნენ, მიეღოთ პაპობის ხელისუფლება, მაგრამ იმ ათ მეფეს შორის უმთავრესი მეფე შეერთებული შტატებია. ამგვარად, შეერთებული შტატები ასევე წარმოდგენილია ახაბით, ისრაელის ათი ჩრდილოეთის სამეფოს მეფით. რიცხვი „შვიდი“ აღნიშნავს „სრულყოფილს“, და როდესაც პაპობა გამოსახულია, როგორც დედამიწის მეფეებზე მეფობადი, იგი ასევე მეფობს ათ მეფეზე და ზის შვიდ თავზე.

აჰა, გონება, რომელსაც სიბრძნე აქვს, რადგან უკანასკნელი დღეების ბრძენნი იყენებენ „ხაზი ხაზზე“-ს მეთოდოლოგიას და ცნობენ, რომ მეძავის მმართველობის ქვეშ მყოფი სახელმწიფოების ყოველი სიმბოლო იმავე ჭეშმარიტებას აღნიშნავს. იგი ასევე

მმართველობს შვიდ მთაზე, ხოლო მილერიტებმა ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში „მთა“ სამეფოს სიმბოლოდ ამოიცნეს; ამასთანავე, მათ ისიც დაადგინეს, რომ სიმბოლოებს ერთზე მეტი მნიშვნელობა აქვთ.

მთები ასევე ეკლესიის სიმბოლოა. წმინდა წერილებში „დიდებული წმინდა მთა“ ღვთის ეკლესიას წარმოადგენს.

სიტყვა, რომელიც იხილა ამოცის ძემ, ესაიამ, იუდასა და იერუსალიმის შესახებ. და იქნება უკანასკნელ დღეებში, რომ უფლის სახლის მთა დამყარდება მთათა თავს ზემოთ და მალლა აღიმართება ბორცვებზე; და ყველა ერი მისკენ მოედინება. და მრავალი ხალხი წავა და იტყვის: მოდით, ავიდეთ უფლის მთაზე, იაკობის ღმერთის სახლში; და იგი გვასწავლის თავის გზებს, და ჩვენ ვივლით მის ბილიკებზე; რადგან სიონიდან გამოვა რჯული და უფლის სიტყვა — იერუსალიმიდან. ესაია 2:1–3.

„უფლის სახლი“ არის მისი ეკლესია, და ის არის „მთა“. დიდი მეძავი ზის შვიდ მთაზე, რითაც ცხადდება, რომ იგი ბატონობს ყველა ეკლესიაზე, ისევე როგორც ბატონობს ყველა მეფეზე. მას აქვს ძალაუფლება ყველა ეკლესიასა და ყველა სახელმწიფოზე მთელ მსოფლიოში.

ხილვა, რომელსაც ესაია განსაზღვრავს, როგორც მასთან მოსულს „იუდასა და იერუსალიმის შესახებ“, რომელიც ახლა მოვიყვანეთ, გრძელდება, და იგი კვლავ იმავე მონაკვეთშია, მეოთხე თავში; და ესაიას მიხედვით, ეს არის ის „იგივე დღე“, როცა ადამიანები ამბობენ: „მოდით, ავიდეთ უფლის მთაზე, იაკობის ღმერთის სახლში.“ დროის იმავე პერიოდში მოხსენიებულია „შვიდი ქალი“.

და იმ დღეს შვიდი დედაკაცი ერთ კაცს ჩაეჭიდება და იტყვის: ჩვენ ჩვენსავე პურს ვჭამთ და ჩვენსავე სამოსელს ჩავიცვამთ; ოღონდ შენი სახელით ვიწოდებოდეთ, რათა ჩვენი სირცხვილი მოიხსნას. იმ დღეს უფლის რტო მშვენიერი და დიდებული იქნება, და ქვეყნის ნაყოფი — შესანიშნავი და მშვენიერი ისრაელის გადარჩენილთათვის. და იქნება, რომ ვინც დარჩება სიონში და ვინც შერჩება იერუსალიმში, წმიდად იწოდება, ყოველი, ვინც იერუსალიმში ცოცხალთა შორის არის ჩაწერილი: როცა უფალი ჩამორევხავს სიონის ასულთა უწმინდურებას და განსჯის სულითა და დაწვის სულით განწმედს იერუსალიმის სისხლს მისი შუაგულიდან. და უფალი შექმნის სიონის მთის ყოველ სამყოფელზე და მის საკრებულოებზე ღრუბელსა და კვამლს დღისით, ხოლო აღმოდებული ცეცხლის ელვარებას ღამით; რადგან მთელ დიდებას საფარველი ექნება. და იქნება კარავი დღისით პაპანაქებისგან ჩრდილად, თავშესაფრად და ბურუსისა და წვიმისგან შესაფარებლად. ესაია 4:1–6.

„დღე“, რომელიც ესაიას ხილვის საგანია, არის გამოცხადების მეთერთმეტე თავის დიდი მიწისძვრის „საათი“. ბრძენნი, რომლებმაც მიიღეს დარიგება, რომ 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუებიდან „დაბრუნდნენ“, და შეასრულეს ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის მოთხოვნები, და რომლებიც ეზეკიელის პირველი წინასწარმეტყველებით შეიკრიბნენ, იბეჭდებიან მაშინ, როდესაც ისინი მიიღებენ ეზეკიელის მეორე უწყებას ისლამის ოთხი ქარის შესახებ. შემდეგ ისინი დროშასავით

აღმართებიან ზეცაში, და ღმერთის სხვა შვილები ბაბილონში იწყებენ გამოხმაურებას ბაბილონიდან გამოსვლის მოწოდებაზე, რომელიც მიწისძვრისას იწყება, რაც არის მალე მოსასვლელი კვირადღის კანონი. ღმერთის სხვა ფარა ისმენს ბაბილონიდან გამოსვლის უწყებას და აცხადებს: „მოდით, და ავიდეთ უფლის მთაზე, იაკობის ღმერთის სახლში.“

იმ „საათში“ დიდი მეძავი იწყებს თავის სიმღერათა გალობას და მიწის მეფეებთან მრუმობას. ისინი, რომელნიც კრავის სიცოცხლის წიგნში ჩაწერილნი არ არიან, მეძავს მიჰყვებიან, და მათი ეკლესიები მის ხელმწიფებას ექვემდებარებიან. ეს ეკლესიები ესაიას მიერ წარმოდგენილია როგორც „შვიდი დედაკაცი“. ეს „შვიდი დედაკაცი“ არის ის „შვიდი მთა“, რომელთაც პაპობა დაეუფლება, როდესაც შეერთებული შტატები მთელ მსოფლიოს აიძულებს მხედის ხატის აღმართვას, რომელიც ილაპარაკებს კიდეც და ასევე ყველას აიძულებს, მიიღონ პაპობრივი ხელმწიფების ნიშანი.

იმ „შვიდ ქალს ერთ კაცზე მოჰკიდებს ხელი“, და ის „კაცი“ არის ის „კაცი“, რომელსაც პავლე განსაზღვრავს როგორც „ცოდვის კაცს“. იმ გამოცდის პერიოდში ისინი, ვინც „იერუსალიმში დარჩებიან, წმიდებად იწოდებიან, ყოველი, ვინც იერუსალიმში ცოცხალთა შორის არის ჩაწერილი“. ღვთის ხალხი არიან ისინი, რომელთა სახელებიც იმ დროის განმავლობაში ჩაწერილია სიცოცხლის წიგნში, იმ კრავის წიგნში, რომელიც ქვეყნიერების დასაბამიდან იყო დაკლული. მეორე კლასი კი, რომელიც „ცოდვის კაცს“ ეჭიდება, არიან ისინი, რომელნიც გამოცხადების მეცამეტე თავში ცოდვის კაცს სცემენ თავყვანს.

და ყოველი, ვინც დედამიწაზე მკვიდრობს, თავყვანს სცემს მას, რომელთა სახელებიც არ არის ჩაწერილი სამყაროს დაფუძნებიდან დაკლული კრავის სიცოცხლის წიგნში. ვისაც ყური აქვს, ისმინოს. გამოცხადება 13:8, 9.

დიდი მიწისძვრის „საათი“, რომელიც კვირადღის კანონის კრიზისია, არის საგამომძიებლო სამსჯავროს დასასრული, ხოლო ეს სამსჯავრო დაფუძნებულია იმაზე, არის თუ არა შენი სახელი სიცოცხლის წიგნში ჩაწერილი ან არ არის ჩაწერილი; ამრიგად, იმ ჟამს სიცოცხლის წიგნთან დამოკიდებულებით წარმოდგენილი ორი კლასი თავად სამსჯავროს დასკვნით სცენებს გამოავლენს. ისინი, ვინც „ცოდვის კაცს“ მიემხრობიან, აცხადებენ, რომ „შევჰამთ“ „ჩვენს საკუთარ პურს და ჩავიცვამთ“ „ჩვენს საკუთარ სამოსს“, მაგრამ მათი უპირველესი სურვილია, „შენი სახელით ვიწოდებოდეთ“.

ისინი შეინარჩუნებენ თავიანთ სარწმუნოებრივ დოქტრინალურ აღმსარებლობას (თავიანთ პურს შეჰამენ) და შეინარჩუნებენ თავიანთ დენომინაციურ აღსარებას (თავიანთ სამოსელს), მაგრამ მიიღებენ „ცოდვის კაცის“ სახელს. „ცოდვის კაცის“ სახელი არის „კათოლიკური“, რაც ნიშნავს „უნივერსალურს“. ისინი, ვინც „ცოდვის კაცს“ ეჭიდებიან, სურთ გახდნენ „უნივერსალური ეკლესიის“ ნაწილი, რაც კათოლიკური ეკლესიაა. მათ ეს ურთიერთობა სურთ, რათა „მოიშორონ“ თავიანთი „სირცხვილი“.

„საყვედური“ ეხება მხეცის ორ მნიშვნელოვან ელემენტს, რომელიც უკანასკნელ დღეებში მეფობს ყველა ეკლესიასა და ყველა ერზე. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, „დიდი მიწისძვრის ჟამს“, „მესამე ვაი სწრაფად მოდის“. „მესამე ვაი“ არის ისლამი. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, „დიდი მიწისძვრის ჟამს“, მეშვიდე საყვირი გაისმის. მეშვიდე საყვირი არის ისლამი. ისლამი ურტყამს „დიდი მიწისძვრის ჟამს“, რადგან საყვირები ყველა ის წინასწარმეტყველური იარაღია, რომლებიც ღმერთმა გამოიყენა იძულებითი საკვირაო თაყვანისცემის წინააღმდეგ განკითხვისათვის მთელი მსოფლიო ისტორიის განმავლობაში.

როდესაც შეერთებული შტატების „ეროვნული დაღუპვა“ მოევლინება მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს, „ერებიც განრისხდებიან“. ბიბლიურ წინასწარმეტყველებებში სწორედ ისლამია ის, რაც ერებს განარისხებს, როგორც ეს წარმოდგენილია დაბადების წიგნში ისლამისადმი პირველი მინიშნებით.

და უთხრა მას უფლის ანგელოზმა: აჰა, მუცლად ხარ და შობ ვაჟს, და უწოდებ მის სახელს ისმაელს, რადგან უფალმა ისმინა შენი ტანჯვა. და იგი იქნება ველური კაცი; მისი ხელი ყოველი კაცის წინააღმდეგ იქნება, და ყოველი კაცის ხელი — მის წინააღმდეგ; და იგი იცხოვრებს ყველა თავისი ძმის წინაშე. დაბადება 16:11, 12.

უკანასკნელი დღეების „საყვედური“ ისლამის რელიგიაა. ეკლესიები და ქვეყნიერების ერები მოექცევიან გაერთიანებული ერების ახალი მსოფლიო წესრიგის ხელისუფლების ქვეშ, რომელსაც კათოლიკური ეკლესია განაგებს. პაპი დაჯდება ერთმსოფლიო სისტემაზე, როგორც კონსტანტინემ პაპობას მისი საყდარი მისცა 330 წელს. ერები დაასკვნიან, რომ მათი უნარი, გამკლავებოდნენ იმ ომს, რომელსაც ისლამი კაცობრიობას უტანს, მხოლოდ გაერთიანებული ძალისხმევით შეიძლება განხორციელდეს, რაც მოითხოვს დაქვემდებარებას რაიმე ზნეობრივ ავტორიტეტს, და შეერთებული შტატები დააჟინებს, რომ ეს რომის ეკლესიაა. როგორც იუსტინიანემ 533 წელს კათოლიკურ ეკლესიას მისი დიდი ძალაუფლება მიანიჭა, ისტორია მეორდება. შეერთებული შტატები თავისი სამხედრო ძლიერებით მსოფლიოს აიძულებს მორჩილებას, როგორც კლოვისმა მოიმოქმედა კათოლიკური ეკლესიისთვის 496 წელს. გამოცხადების მეცამეტე თავის მეორე მუხლის ისტორია განმეორდება.

და მხეცი, რომელიც ვიხილე, იყო მსგავსი ჯიქისა, და მისი ფეხები — როგორც დათვის ფეხები, ხოლო მისი პირი — როგორც ლომის პირი; და მისცა მას გველუშაჰმა თავისი ძალა, თავისი ტახტი და დიდი ხელმწიფება. გამოცხადება 13:2.

როგორც კი ხატი დაიდგმება, მაშინ ქვეყნის მეფენი, რომლებიც ისლამის თავდასხმებით განრისხებულნი იყვნენ, შეიცნობენ, რომ ის უნივერსალური „საყვედური“ ისლამის წინააღმდეგ, რომელიც გამოყენებულ იქნა მხეცის მსოფლიო ხატის არსებობაში მოსაყვანად, არ ყოფილა ის „საყვედური“, რომელიც სინამდვილეში აღელვებდა „ცოდვის კაცს“ (იზებელს). მეტისმეტად გვიან, ქვეყნიერება გაიგებს, რომ იზებელს ისლამი სრულიად არ ადარდებს, არამედ მისი გულის სურვილია ელიას მოკვლა, როგორც ჰეროდამ მოკლა იოანე ნათლისმცემელი.

„გონება, რომელსაც აქვს სიბრძნე,“ არის „გონება ბრძენთა,“ ხოლო „ბრძენნი“ არიან ისინი, რომელთაც ესმით „ცოდნის ზრდა,“ რომელიც წარმოიშობა მაშინ, როცა იუდას ტომის ლომი ხსნის იესო ქრისტეს გამოცხადების ბეჭდებს, მადლის ჟამის დახურვის წინასწარ.

და მეუბნება მე: ნუ დაბეჭდავ ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვებს, რადგან ჟამი ახლოსაა. ვინც უსამართლოა, კვლავ უსამართლობდეს; და ვინც უწმიდურია, კვლავ უწმიდურობდეს; და ვინც მართალია, კვლავ მართალი იყოს; და ვინც წმიდაა, კვლავ წმიდა იყოს. გამოცხადება 22:10, 11.

„შვიდი თავი შვიდი მთაა, რომელთა ზედაც დედაკაცი ზის,“ — ეს გამოხატავს ჭეშმარიტებას, რომ პაპობა იბატონებს როგორც ეკლესიაზე, ისე სახელმწიფოზე. სიმბოლოებს ერთზე მეტი მნიშვნელობა აქვთ, და სიმბოლოები უნდა განისაზღვროს და გაგებულ იქნეს იმ მონაკვეთის კონტექსტის მიხედვით, სადაც ისინი არის წარმოდგენილი. ჩნდება მსჯელობა, რომ ეს მუხლი თავებს მთებად ასახელებს; მაშ, რა იქნებოდა გამართლება იმისა, რომ განვსხვავოთ თავები (სახელმწიფოებრივი მმართველობა) და მთები (საეკლესიო მმართველობა)? ეს განსხვავება დადგენილია დანიელის წიგნის მეშვიდე და მერვე თავებში. მეშვიდე თავში როგორც წარმართული რომი, ისე პაპობრივი რომი მოხსენიებულია როგორც „განსხვავებული“ იმ მხეცებისაგან, რომლებიც მათ წინ უძღოდნენ.

როდესაც მეშვიდე თავი მერვე თავს ედება (სტრიქონზე სტრიქონი), მერვე თავში ვპოვებთ რომის მცირე რქას, რომელიც მერყეობს კაცსა და ქალს, კაცსა და ქალს შორის. ერთი სიმბოლო (მცირე რქა), რომელიც ორ ძალას წარმოადგენს. იმ თავებში რქა არის სამეფო, და სამეფო ასევე არის თავი. მერვე თავში მცირე რქა წარმოადგენს ორ სამეფოს, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე და მეხუთე სამეფოს. მცირე რქა სიმბოლურად წარმოადგენს ორ სამეფოს, და ის ორი სამეფო, რომელსაც იგი წარმოადგენს, არის სამეფოები, რომლებიც განსაზღვრავენ სახელმწიფო მმართველობისა და საეკლესიო მმართველობის კავშირს. შვიდი თავი, რომლებიც აგრეთვე შვიდი მთაა, წარმოადგენს ორ სამეფოს, და ერთი სამეფო არის საეკლესიო მმართველობა, ხოლო მეორე — სახელმწიფო მმართველობა.

დანიელის მეორე თავში ამ წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმის კიდევ ერთი მოწმობაა, რადგან იქ უკანასკნელი სამეფო, რომელიც მიღერიტებს რომის მეოთხე სამეფოდ ესმოდათ, წარმოდგენილია რკინითა და თიხით. რკინა და თიხა შეერთებულია, თუმცა სინამდვილეში რკინა თიხას არ ერწყმის. მაგრამ როდესაც და უაიტი „რკინასა და თიხას“ განმარტავს, იგი მას ეკლესიური ძალაუფლებისა და სახელმწიფო ძალაუფლების სიმბოლოდ განსაზღვრავს, როგორც ეს წარმოდგენილია მერვე თავის პატარა რქითა და გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის თავებით, რომლებიც ასევე მთები არიან.

„ჩვენ მოვედით იმ ჟამს, როდესაც ღვთის წმინდა საქმე წარმოდგენილია იმ ქანდაკების ტერფებით, რომელშიც რკინა თიხნარ თიხასთან იყო შერეული. ღმერთს ჰყავს ხალხი, რჩეული ხალხი, რომლის განსჯის უნარიც განწმენდილი უნდა იყოს და რომელიც უწმინდურად არ უნდა იქცეს საფუძველზე ხის, თივისა

და ნამჯის დადებით. ყოველი სული, რომელიც ღვთის მცნებათა ერთგულია, დაინახავს, რომ ჩვენი რწმენის განმასხვავებელი ნიშანი მეშვიდე დღის შაბათია. მთავრობას რომ პატივი ეცა შაბათისთვის ისე, როგორც ღმერთმა ბრძანა, იგი დადგებოდა ღვთის ძალაში და იმ რწმენის დაცვაში, რომელიც ერთხელ მიეცა წმინდანებს. მაგრამ სახელმწიფო მოღვაწენი მხარს დაუჭერენ ყალბ შაბათს და თავიანთ რელიგიურ რწმენას შეურევენ პაპობის ამ ნაშიერის დაცვას, დააყენებენ მას იმ შაბათზე მაღლა, რომელიც უფალმა განწმინდა და აკურთხა, გამოყო ადამიანისთვის, რათა წმინდად დაიცვას იგი, როგორც ნიშანი მასსა და მის ხალხს შორის ათას თაობამდე. საეკლესიო ხელობისა და სახელმწიფო ხელობის შერევა წარმოდგენილია რკინითა და თიხით. ეს კავშირი ასუსტებს ეკლესიების მთელ ძალას. ეკლესიის სახელმწიფო ძალაუფლებით შემოსვა ბოროტ შედეგებს მოიტანს. ადამიანები თითქმის გასცდნენ ღვთის სულგრძელების ზღვარს. მათ თავიანთი ძალა პოლიტიკაში ჩადეს და პაპობას შეურთდნენ. მაგრამ დადგება დრო, როდესაც ღმერთი დასჯის მათ, ვინც გააუქმა მისი კანონი, და მათი ბოროტი საქმე მათვე დაუბრუნდება.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში.

„იმ სცენაში, რომელიც წარმოგვიდგენს ქრისტეს ჩვენთვის აღსრულებულ საქმეს და სატანის მტკიცე ბრალდებას ჩვენს წინააღმდეგ, იესო დგას როგორც მღვდელმთავარი და შუამდგომლობს ღვთის მცნებათა დამცველი ხალხის სახელით. ამავე დროს, სატანა ღვთის ხალხს წარმოაჩენს დიდ ცოდვილებად და ღვთის წინაშე წარადგენს იმ ცოდვათა ნუსხას, რომელთა ჩადენისკენაც იგი მათ მთელი სიცოცხლის განმავლობაში აცდუნებდა, და დაჟინებით მოითხოვს, რომ მათი დანაშაულების გამო ისინი მის ხელში გადაეცნენ დასალუპავად. იგი ამტკიცებს, რომ მსახური ანგელოზების მიერ არ უნდა იყვნენ დაცულნი ბოროტების კავშირის წინააღმდეგ. იგი სავსეა რისხვით, რადგან ვერ ძალუძს ღვთის ხალხის ქვეყნიერებასთან ერთად კონებად შეკვრა, რათა მისადმი სრული ერთგულება მიაგონ. მეფეებმა, მმართველებმა და გამგებლებმა საკუთარ თავზე დაიდეს ანტიქრისტეს ნიშანი და წარმოდგენილნი არიან იმ გველეშაპად, რომელიც მიდის წმიდებთან საომრად — მათთან, რომლებიც იცავენ ღვთის მცნებებს და აქვთ იესოს რწმენა. ღვთის ხალხისადმი თავიანთ მტრობაში, ისინი თავიანთ თავს ასევე დამნაშავედ აჩენენ იმიტაც, რომ ქრისტეს ნაცვლად ბარაბა აირჩიეს.“

„ღმერთს დავა აქვს სამყაროსთან. როდესაც სამსჯავრო დაჯდება და წიგნები გაიხსნება, მას ექნება საშინელი ანგარიში გასასწორებელი, რომელიც ახლავე შიშსა და ძრწოლას მოჰგვრიდა მსოფლიოს, ადამიანები სატანური ცდუნებებითა და მოტყუებებით რომ არ იყვნენ დაბრმავებულნი და მოჯადოებულნი. ღმერთი პასუხს მოსთხოვს მსოფლიოს თავისი მხოლოდშობილი ძის სიკვდილისთვის, რომელიც სამყარომ, ყოველგვარი თვალსაზრისით, კვლავ ჯვარს აცვა და საჯაროდ შეარცხვინა თავისი ხალხის დევნით. სამყარომ უარყო ქრისტე მისი წმიდების სახით; უარყო მისი უწყებები წინასწარმეტყველთა, მოციქულთა და მაცნეთა უწყებების უარყოფით. მათ უარყვეს ისინი, ვინც ქრისტესთან თანაშრომლები იყვნენ, და ამისათვის მათ პასუხისგება მოუწევთ.“ მოწმობანი მსახურთათვის, 38, 39.

